

Sytuacja niepełnosprawnych w Polsce

30 września 2011

Opublikowany w dniu 27.06.2011 r. na stronach OBPON-u opis tragicznej sytuacji osób niepełnosprawnych spowodowanej ustawą z dnia 20.10.2010 r. o zatrudnieniu i rehabilitacji osób niepełnosprawnych pozbawiającej te osoby statusu nabytych praw obywatelskich z mocy ustawy z dnia 09.05.1991 r. o zatrudnieniu i rehabilitacji osób niepełnosprawnych i ugruntowanych ustawą z dnia 27.08.1997 r. z uwagi na rangę i skalę, wymaga szczególnego zainteresowania.

Przedstawione liczby zmuszają do zadumy nad losem osób niepełnosprawnych i budzą sprzeciw wobec krzywdy wyrządzonej tym osobom na skutek wykluczenia ze społeczności obywatelskiej, skazania na bezczynność, osamotnienie, życie poniżej minimum socjalnego – wręcz eksterminację!

1. Od stycznia do końca kwietnia 2011 r. utraciło pracę zarobkową 34 831 osób niepełnosprawnych (około 15% ogółu zatrudnionych), z powodu nabycia uprawnień do świadczeń emerytalnych, na skutek z likwidowania dofinansowania do wynagrodzeń tych osób.

2. W tym czasie zmniejszyła się ilość zakładów pracy chronionej o 176 podmiotów (9,5%) co spowodowało skutki o których mowa w punkcie 1.

3. Od stycznia do końca kwietnia 2011 r. ilość pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne zmalała o 1138 podmiotów (ok. 7,6%): skutki j.w.

Publikacja zawiera także opis biurokratycznych utrudnień stosowanych przez PFRON wobec zakładów pracy chronionej powodując ewidentnie likwidację chronionego rynku pracy – żywej bazy 350-tysięcznej mniejszości społecznej

najuboższych obywateli Polski.

Czyżby te uregulowania prawne miały być nagrodą – prezentem od parlamentarzystów VI kadencji Sejmu R.P. za długoletnią pracę, tworzenia zrębów Polski posierpniowej i wychowanie pokolenia współcześnie żyjących Polaków?

Czy na taki los zasłużyli u kresu życia, czy taka podzięka należy im za poniesione trudy, od większości społeczności współobywateli pełnosprawnych – zdrowych?

Czy wolno likwidować ulgi fiskalne przysługujące osobom i podmiotom chronionego rynku pracy obowiązujące od 20 lat, aby załatać rozchwiany budżet Państwa spowodowany błędami rządzących?

Czy wolno dla utrzymania władzy wtrącić w nędzę materialną i społeczną osoby niepełnosprawne u kresu ich życia?

Czy sposób ostatecznego rozwiązania kwestii osób niepełnosprawnych wolno akceptować w demokratycznym państwie prawa, czy jest zgodny z obowiązującymi dyrektywami w Unii Europejskiej?

Sprawa ta była przedmiotem skargi skierowanej w trybie art. 63 Konstytucji RP do naczelnych organów Państwa, Marszałków Sejmu i Senatu, Ministrów, mediów i osób publicznych. Stanowisko w sprawie zaprezentowane jest w pismach Kancelarii Sejmu z dnia 12.07.2011 r. znak BKI-141-28447/11, Kancelarii Senatu z dnia 30.03.2011 r. znak. BKS/DPK-132/27695/11 WW, Najwyższej Izby Kontroli z dnia 22.12.2010 r. znak WSK/WSW-052-3779/2010/AG, Kancelarii Prezydenta R.P. z dnia 20.04.2011 r. znak BL0-060/9051/03/11/JK, a otrzymane odpowiedzi przekonywają, że sprawa osób niepełnosprawnych została ostatecznie załatwiona. Skarga skierowana była także dwukrotnie do Przewodniczącego Sejmowej Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka Sejmu RP – Pana Ryszarda Kalisza (ostatnio 15.09.2011r. pocztą elektroniczną godz. 11.35), Posła Bartosza Arłukowicza – Sekretarza Stanu w KPRM – Pełnomocnika Premiera ds.

Przeciwdziałania Wykluczeniu Społecznemu oraz do Premiera RP Pana Donalda Tuska (03.03.2011 r.).

Od trzech ostatnio wymienionych Szanownych Adresatów nie otrzymano żadnej odpowiedzi.

– Czy w tym stanie faktycznym sygnującemu niniejszy list wolno oczekiwać od Szanownego Adresata, że ofiary chorego systemu prawnego oraz wyborcy usłyszą od kandydatów delegowanych do Parlamentu odzew – deklarację podjęcia się pomocy pozostającym w beznadziejnej sytuacji?

– Czy wolno żywić przekonanie, że Adresaci spowodują swym działaniem przywrócenie normalności żeby dla niepełnosprawnych Trzecia Rzeczypospolita znów stała się ojczyzną jak to miało miejsce przed 29.10.2010 r.?

– Czy wolno i należy oczekiwać na ewentualny, spektakularny wstrząs, który miałby obudzić kompetentne instytucje i elity narodu do podjęcia racjonalnych działań i ich sfinalizowania?

– Czy wolno dziś oczekiwać na odpowiedź od Szanownego Adresata, że problem naprawienia krzywdy trafi do Trybunału Konstytucyjnego, łaski Marszałkowskiej nowo wybranego Marszałka Sejmu RP, aby błąd obecnego Parlamentu został wymazany?

Zadeklarowanie podjęcia działań na rzecz osób niepełnosprawnych ma również ten aspekt, że spowoduje zwiększenie frekwencji przez włączenie się milczącej części elektoratu, a występującym w słusznej sprawie przysporzy uznania wyborców.

Przedstawiamy ogrom krzywdy wyrządzonej zmusza o zwrócenie się do Szanownego Adresata z prośbą o wykonanie i skierowanie wniosku do Trybunału Konstytucyjnego o uznanie ww. ustawy za niezgodną w całości z Konstytucją RP, ponieważ narusza ona ewidentnie w sposób rażący przepisy wielu artykułów a mianowicie: art. 24, art. 30, art 32 ust. 2, art. 37 ust. 1,

art. 65 ust. 1 i ust. 5, art. 67, art. 69, art. 79 ust. 1 i art. 87 w zakresie praw i wolności obywatelskich, zasad współżycia społecznego i moralności publicznej.

Anonsując Szanownemu Adresatowi niniejszy problem z poczucia powinności obywatelskiej i nakazu moralnego wolno oczekiwać, że w ramach pełnionej misji społecznej prośba o pomoc zostanie spełniona.

Potwierdzenia oczekuje się na adres: kontrakt@kontrakt.sosnowiec.pl, telefon kontaktowy: 508-131-386.

Zainteresowanych poznaniem szczegółowo sytuacji osób niepełnosprawnych i podejmowanych działań przywrócenia normalności odsyła się na strony internetowej organizacji OBPON (www.zpchr.info), a także pod adres mailowy nadawcy niniejszego przesłania.

Kopię niniejszego listu przesyła się do przewodniczących klubów poselskich, central związkowych, mass-mediów, instytucji i organizacji wyższej użyteczności publicznej, znanych osób publicznych i autorytetów moralnych Narodu.

Z wyrazami szacunku: Andrzej S.
Nadesłano do „Wolnych Mediów”